

Nászta Katalin

30 éve Zalaegerszegen – Beszélgetés Mester Edit színművésszel

Gyönyörű szőke, kék szemű színésznő végzett 1980-ban a Színművészeti Főiskolán. Csodálatos szerepek várták, játszhatott Budapesten, Pécsen, Nyíregyházán, Zalaegerszegen.

Különös pálya a színészé. Míg fiatal, minden körülötte forog, színpadról színpadra adják, szerepekkel halmozzák el. Ám sorsa mindenkor attól függ, ki mit álmodik belé, mit lát benne, mit néz ki belőle. Mester Edit nagyon szerencsés volt. Sokan látták meg benne azokat a szerepeket, amikkel fel lehet hívni a nagyérdemű kitüntető figyelmét. Ám, ha valaki szerényebb az átlagnál, idővel könnyebben siklanak keresztül fölötte a rendezői tekintetek. De Edit nem panaszkodik. Mester, mint a neve is jelzi, ügyel arra, hogy beszélgetésünkben minden pontosan szerepeljen.

Nézem a képeit. Rendkívül fotogén. Korabeli Képes Újság, Füles, különféle színes lapok címlapjain szerepelt, mint a jelen, a jövő csillaga. És az is volt. Szerelmes volt belé a fél világ.

Zalaegerszegen a kutyasétáltatás és a kerékpározás tartoznak az ismertetőjegyei közé.

A művésznő lakásán beszélgetünk. „Bádi”, a kutya, illedelmesen hozzám dörgölőzik. Színészkutya, fellépett már színpadon is, tudja, hogyan kedveltesse meg magát. Edit lelkesen vidám, mesél, örül, hogy felkerestem. Kollégák voltunk, játszottunk is egy darabban, régi az ismeretség.

- Edit, a harmincadik évedet töltöd itt, a zalaegerszegi színházban.

- Igen? – szól közbe csodálkozva. – Nem számoltam. Itt született Dorina '88-ban, tényleg, '87-ben jöttem ide.

- Ebből az apropóból kerestelek meg. A Pannon Tükör kért fel, hogy készítsék veled interjút.

- Igen, szoktam ott felolvasni... – mormolja, miközben nézegeti a képeit a színház honlapján, mert most látja őket ezen a felületen először.

- Hogy érzed magad itt színésznőként?

- Már nem rólam szól a történet. De mindig van feladatom, két új bemutatóban játszom évente – mondja szomorkásan nevetve.



- *De volt, amikor rólad szólt?*

- Amikor én voltam a fiatal. Mikor a *Csongor és Tündét* játszottam, biztos rólam szólt. Vagy mikor a *Zeneórákat*, vagy az *Alkut*, vagy Barta Lajos *Szerelemjét*, vagy Beatricet a *Sok hűhó semmiért*ben, akkor nyilván rólam szólt. Most itt vannak a mai huszonévesek, már nem számomra keresnek darabokat. Nem is akarok én már világot megváltani, az az idő elmúlt, mikor a hátamon vittem az előadást. *Kakukkfészek*, *Ratched* nővér, hát ezek mind csodálatos idők voltak, de vége. Nem kesergek emiatt. 37 éve vagyok a pályán.

- *És még csak hatvan sem vagy.*

- 59 leszek májusban. Tizennyolc évesen fölvettek a főiskolára.

- *Miért akartál színésznő lenni? Emlékszel?*

- Így születtem, hogy én mindig az akartam lenni. Én voltam a bohóc mindenhol, iskolában, otthon, társaságban is, mindig. És érdekes, sohasem királylány akartam lenni, pedig szőke, vékonyka voltam. Egyébként azokban éreztem magam mindig a legjobban, meg a hősnő szerepekben. A naivákat, mint például a *Tündét*, nem szerettem.

- *Közelebb állnak hozzád a karakterszerepek?*

- Persze – helyesel élénken. – Az, ami kreativitást igényel, humort. A *Liliomban* a Mariskát kaptam, míg én inkább a Kamillára vágytam, de senki nem adta volna nekem, huszonkét évesen.

- *Olvastam rólad, hogy a pályád elején pár évet töltöttél egy-egy színházban. Hogy történtek ezek a váltások?*

- Volt egy musical szak, és egy filmszínész szak is. Így hetvenegyen végeztünk akkor a Főiskolán, ezért volt kötelező az egy év vidéken. Mint végzős főiskolás hallgató a Madách Színházban játszottam, *A doktor úrban* a szobalányt, amivel vendéjátékként Pécsre utaztunk. Bagossy László kiválasztott az *Aki a pofonokat kapja* című zenés darab főszerepére, tettyei nyári játékra, így Pécsre választottam. Vámos László körül akkor kezdett kialakulni a Népszínház, és egy év után Petrik József (a Népszínház főrendezője – a szerk.) oda szerződtetett. Kifejezetten nekem választottak darabokat minden évben. Három évig voltam ott. Eljátszottam az *Ármány és szerelem* Lujzáját, a *Liliomfi* Mariskáját, csak főszerepeket kaptam. Három év múlva Léner Péter elvitte egy osztályát Nyíregyházára. Abban a csapatban Varjú Olga volt az egyedüli nő, aki ment a nyolc fiúval. Akkor eljött értem a Népszínházba, és szerződtetett. Ott voltam három évig. Nagyon szép szerepeket játszottam, és maradtam is volna, de a magánéletemben történt változás miatt úgy döntöttem, hogy eljövök. Halasi Imre, aki rendező szakot végzett, amikor én kezdtem, és jól ismertük egymást, hívott. A *Csongor és Tündével* kezdtem. Egy év Pécs, három év Budapest, három év Nyíregyháza, gondoltam, akkor itt is elleszek három évig! – mondja nevetve. – Ekkor érkezett a lányom, Dorina. Így már nem akartam kilépni, meg hát nagyon jól éreztem itt magam, remek szerepeket játszottam. Aztán jöttek az igazgatók egymás után, mindenkinek be kellett az embernek újra mutatkozni, újra meg kellett mászni a lépcső-

fokokat. Gyorsan elszaladt az idő, ahogy most mondod, 30 év – hát eszembe se jutott... de tényleg. Tudod, mert amióta kft-sek vagyunk, mi már nem vagyunk a színház tagjai, csak bedolgozunk. S így azt sem mondhatod, hogy 30 éve tag vagyok.

- *De azért itt vagy 30 éve.*

- Itt vagyok, de ezt így nem számolja a színház.

- *Attól még meg lehet ünnepelni téged!*

- Hát, ha akarnak, persze.

- *Gondolkozol azon, hogy készíts egy műsort?*

- Nem! Hiszen itt vagyok, játszom. Én nem voltam soha ilyen öntevékeny. Ha feladatot kaptam, azt megcsináltam és kész. Egervári Klárka mindig mondta, menjek velük, énekeljek egy jó kis sanzont, nekünk ezek vizsgaanyagok voltak, a mai napig ki nem mennek a fejből. A Domján Edit számát, a *Köszönet mindenért*et valamelyik rendezvényen el is énekeltem, meg is dicsértek. Nyilván, ha rászorultam volna, akkor bevállalom, mert hát azért a színház agyon nem fizeti az embert, de nekem mindig elég volt, amennyit kaptam. Én a Gébárti-tó mellett kifekszem a matracra a kutyámmal, én olyan jól elvagyok ennyivel, hogy el sem hiszed. Nem kívántam utazni. Elég nekem az a 400 km anyukámhoz. És rengeteget mentem, kutyával, gyerekekkel, ugye autóm nincs, nem tudok vezetni, csak jogosítványom van, ez akkor kötelező volt, de nincs tehetségem ehhez a fajta figyelemhez. Idegesít. Én nagyon jól elvagyok gyalog, meg biciklivel.

- *Van olyan szerep, amit eljátszanál?*

- Nem, nem gondoltam róla.

- *Ezen a pályán, amit te jársz végig, hol áll a rendező, az igazgató, a partner számodra?*

- A partner az első. Nekem muszáj, hogy valahogy szeressem vagy tiszteljem. Volt, akit nem tudtam, és nem is lett sikerünk. Hál' Isten nagyon ritkán volt ilyen, mert én magamra erőltetem, hogy megszeressem a partnert, addig legalább, amíg tart az előadás. Ezután jön a rendező, ez nem kérdés. Aki ott lenn ül, bármit mond, én megcsinálom, mert tudom, hogy neki az a dolga, nekem meg az, hogy az ő elképzeléseit megvalósítsam. Olyan, amilyen. Én általában a rendezőkkel nem „találkozom”, nem keresem a társaságukat, se a klubban, se a társalgóban, én nem szeretek világot megváltani az asztalnál. Ott fönny, a „deszkán” – a rendező meg letről instruáljon.

- *Akkor kérhet, amit akar, azt te megcsinálod.*

- Igen. Engem erre neveltek, Kerényi Imre és Huszti Péter, az osztályfőnökeim. Nincs vita. Jó, azért vannak színészrendezők, akik kollegáim is, velük jobban meg tudok egyezni, de például Csiszár Imre egyetlen instrukciójának egy fél mondattal nem mondtam ellene.

- *Lehettél volna más is, mint színész?*

- Magyartanárnő, ez lett volna a B terv. A katedra túl kicsi lett volna nekem. „Kevés” volt csak tíz embernek játszani a szünetben... Utánoztam a tanárokat, gesztusokat, mozgást. Nagyon könnyen tudtam utánozni bárkit, ma is nagyon szeretem – nevet közben, mialatt emlékezik – utánozni, valakit, ahogy megy.

- *Van kollégád, akivel nagyon jóban vagy és van, akít nem bírsz?*

- Mindig azt a kollégát szeretem, akivel éppen játszom, nekem fontos a jó kapcsolat, ahhoz, hogy jól működjünk együtt a színpadon. Most Bellus Attilát szeretem a világon a legjobban.

- *Szerep, amit nagyon szerettél, és jól is érezted magad, és jónak is tartottad magad benne, az elmúlt harminchét év alatt?*

- Pesten az *Ármány és szerelem* Lujzája, az egy összetett naiva szerep, azt nagyon szerettem. Mert érzelmileg nagyon dús, sokrétű figura. Sok naivát játszottam alkatomnál fogva, de ez egy komplex szerep, nem csak pillogni kellett, kemény dráma volt végig. Arra büszke voltam.

- *Ki rendezte?*

- Konter László. Ő is még a főiskoláról ismert. Aztán nagyon szerettem Nyíregyházán a *Turandot* címszerepét, Dosztojevszkijtől az *Ördögök* Lizáját, ezt Salamon Suba László rendezte, stúdió-előadás volt. Arbuзов darabját, az *ÉN, te, őt*, ezt hárman, Juhász Gyurival, Vajda Jánossal játszottuk, Sinkovits-Vitay András rendezésében. Aztán nagyon jó volt itt Farkas Ignáccal, Igivel játszani. Jó kolléga, meg egyívásúak vagyunk, egy iskolát végeztünk, értjük egymást. A *Kakukkfészek*ben voltunk partnerek, ezt Halasi rendezte. A Verebes rendezte *Sok hűhó semmiért*ben Beatrice is egy isteni szerep volt. A Bagó Berci által rendezett *Kurácsi mamát* is imádtam, amiben Yvette-et játszottam. Budapesten tizenhétszer adtuk elő a Tháliában, akkora sikerünk volt. A *Névtelen csillagból* a Cucu kisasszonyt, amiért aztán tényleg sok elismerést kaptam. A legjobb alakítás díját a színháztól, a színházpártolók körének díját is. A televízió is felvette, sokan láttak, gratuláltak, hogy milyen jó volt. Az volt az első ilyen negatív karakterű szerepem. Ezután jutott eszébe Halasinak a *Kakukkfészek* főnővére. A következő évben eljátszottam.

- *Mi a véleményed a fiatalokról, a kezdeményezéseikről, a tantermi előadásaikról?*

- Ezt mi is csináltuk annakidején, Nyíregyházán, Salamon Subával. Mi műhelynek hívtuk. Akkor szerettem ezekben részt venni. Most már nem, mint ahogy a szobaszínházat és az önálló előadóesteket sem vállalnám. Nagyon tisztetem a kollégát, aki erre vállalkozik, de én nem vagyok erre alkalmas. Nincs meg bennem a bátorság ehhez.

- *Kell neked a távolság?*

- Még a stúdiószínházban is van valamilyen közeg, ami véd valahol.

- Mit játszol még ebben az évadban?

- A *Liliomban* a túlvilági rendőrt az álomképben. Mindig két előadásban vagyok benne. Már nyugdíjasként, kft-ben, ilyen szerződés sem van. Most egy kicsit rossz, hogy egymás után jön ez a kettő, nincs úgy elszórva, hogy mindkét félévre jusson, de hát ez van. Ha már lenne unyi, akkor eltölthetném az időmet, de még nincs unyi. – Értetlen kifejezésemre hozzát teszi – Unoka! De majd jövőre lesz. Erre a szerepre készülök. De nagyon.

Még sok mindenről szó esik, amit nem enged lejegyezni. Nincs ő annyira érdekes személyiség, mondja. A gondjaival mindenkinek magának kell megküzdeni. Meg aztán a színház vidám egy hely! A színpadon az embert mindenért kárpótolja a játék és a közönség öröme. Ezért is szereti nézni kollegái játékát, duettjét, táncát, oldalról, a takarásból is. Pedig nem lenne muszáj. De örül, ha részese lehet ezeknek a sikerdaraboknak, mint például az *Én és a kisöcsémnek*, amit most mutatott be a színház. S még régi igazgató-rendezőjével, Halasi Imrével is együtt dolgozhatott. Ezek az örömök, a tapsok tartják karban a kedélyét, hangulatát. Mester Edit művésznőét is.

Sok sikert kívánunk neki ezután is!

Debreczeni Imre: Pajzsokat fel

